

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

10 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie și Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Negru Olesea în numele inculpatului Doraș Roman, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2021, în cauza penală în privința lui

Doraș Roman xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.01.2021 – 05.03.2021;

Instanța de apel: 22.03.2021 – 21.04.2021;

Instanța de recurs: 05.07.2021– 10.11.2021.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 martie 2021, adoptată în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Doraș Roman xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.151 alin.(1) Cod penal, la 3 ani și 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul lui Doraș Roman în bugetul de stat suma de 3 140 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Doraș Roman xxxxx, la 01 noiembrie 2020, aproximativ la ora 15:00, acționând cu intenție directă, dând-u-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și prevăzând urmările lor, urmărind scopul cauzării vătămării intenționate grave, a integrității corporale sau a sănătății, în timp ce se afla în scara blocului locativ amplasat în xxxxx, în urma unui

conflict iscat cu cet. Iordachi Gheorghe, primul a aplicat față de ultimul mai multe lovituri cu pumnii în diferite regiuni ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr.202003C2987 din 23 decembrie 2020: Trauma craniu-cerebrală deschisă: excoriație parietal, echimoze periorbitale, plaga contuză supraorbital dreapta, fractura oaselor nazale fără deplasare, hemoragii în țesuturile moi pericraniene, fractura liniară a bazei craniului, hemoragii subdurale insulare temporo-pariaetal dreapta și frontal bilateral, hemoragii subarahnoidiene frontal bazal bilateral și occipital stânga. Trauma a fost produsă prin acțiunea traumatică cu un corp contondent sau la lovirea de acesta, posibil în circumstanțele cunoscute din ordonanță, conform datelor investigației histologice este vitală, are vechimea de 3 - 4 săptămâni până la deces și se califică ca vătămare corporală gravă, conform criteriului pentru viață. Trauma închisă a toracelui: fracturi costale 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 pe dreapta. Trauma a fost produsă prin acțiunea traumatică cu un corp contondent sau la lovirea de acesta, posibil în circumstanțele cunoscute din ordonanță, conform datelor investigației histologice este vitală, are vechimea de 3-4 săptămâni până la deces, la persoane vii de obicei condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și conform acestui criteriu, se califică ca vătămare corporală medie. Reieșind din caracterul și localizarea leziunilor depistate, formarea acestora ca rezultat al auto agresiunii sau la cădere din poziție ortostatică se exclude. Leziunile depistate nu au legătură cauzală cu decesul.

Astfel prin acțiunile sale Doraș Roman a comis infracțiunea prevăzută de art.151 alin.(1) Cod penal, adică vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. Avocatul Negru Olesea în interesele inculpatului Doraș Roman, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă non privativă de libertate - cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În motivarea, apelantul a invocat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că, Doraș Roman la locul de trai se caracterizează pozitiv, este angajat și la locul de muncă la fel se caracterizează pozitiv, locuiește cu familia, anterior procesului respectiv în vizerul organelor de drept nu a fost, nu a fost implicat nici măcar în careva cauze contravenționale sau conflict, prejudiciul cauzat părții vătămate a recuperat, a manifestat căința activă, a contribuit la elucidarea circumstanțelor cauzei, cauza penală la solicitarea inculpatului, a fost examinată în ordinea prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, astfel pedeapsa aplicată fiind una disproporționat de aspră.

Partea apărării a menționat că instanța de judecată, la individualizarea pedepsei, urma să constate posibilitatea reeducării inculpatului cu aplicarea prevederilor art.90

Cod penal, fără izolarea lui de societate, ținând-se cont de circumstanțele cauzei, de atitudinea inculpatului față de fapta comisă, de circumstanțele ce caracterizează persoana acestuia, de circumstanțele cauzei în totalitate.

3.2. Avocatul Timotin Iulian în interesele succesorului părții vătămate Iordachi Svetlana a declarat apel, solicitând casarea totală a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului pentru prima instanță prin care, inculpatului Doraș Roman să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu dispunerea admiterii integrale a acțiunii civile, cu încasarea prejudiciului moral în sumă de 200 000 lei și cheltuielilor de judecată în sumă de 10 000 lei.

În motivarea apelului a invocat dezacordul cu pedeapsa aplicată, menționând că inculpatul a solicitat examinarea cauzei penale în procedura art.364¹ alin.(8) Cod de procedură numai cu scopul de a se eschiva de la o pedeapsă penală mai gravă, or aceste circumstanțe se probează prin faptul, că inculpatul nu a întreprins nici o acțiune în vederea recuperării prejudiciului atât material, cât și moral. De către inculpat nu a fost întreprinsă nici o acțiune în vederea solicitării scuzelor de la succesorul părții vătămate.

Toate aceste circumstanțe și denotă faptul că, inculpatul a solicitat examinarea cauzei penale într-o procedură specială numai cu scopul eschivării de la o pedeapsă penală mai gravă.

Avocatul consideră că instanța de fond nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii și nu și-a argumentat soluția privind aplicarea unei pedepse sub limita prevăzută de sancțiunea art.151 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală.

Totodată, apelantul a invocat că instanța de apel urmează să se expună și să dispună încasarea de la inculpatul Doraș Roman prejudiciul moral în sumă de 200 000 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 10 000 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2021, a fost respins ca nefondat, apelul declarat de către avocatul Olesea Negru în interesele inculpatului.

A fost admis apelul declarat de către avocatul Timotin Iulian în interesele succesorului părții vătămate Iordachi Svetlana, casată parțial sentința în latura civilă, cu pronunțarea unei noi hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a admis parțial acțiunea civilă depusă de către avocatul Timotin Iulian în interesele succesorului părții vătămate Iordachi Svetlana și s-a dispus încasarea de la Doraș Roman, în beneficiul succesorului părții vătămate Iordachi Svetlana a despăgubirilor pentru prejudiciul moral în mărime de 30 000 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 5 000 lei.

În rest sentința a fost menținută fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că la pronunțarea

sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și corect a constatat că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat că, cercetarea judecătorească s-a efectuat în procedură simplificată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, astfel legalitatea sentinței atacate a fost verificată sub aspectele de drept: dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este stabilită în limitele legii.

Instanța de apel a concluzionat că, starea de fapt și de drept reținută de către prima instanță, este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, analizate în cuprinsul sentinței.

Instanța de apel a considerat nefondate motivele invocate de către partea apărării în partea individualizării pedepsei penale, reținând că prima instanță la stabilirea pedepsei a ținut cont de prevederile art. art.6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunii grave prin prisma prevederilor art.16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului, care anterior nu a mai fost judecat.

Totodată, a relatat instanța de apel că, temei legal pentru aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege - nu s-a constatat, or toate circumstanțele cauzei au fost luate în considerație de către prima instanță la stabilirea pedepsei, ținând cont de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul beneficiind de reducerea cu o treime a limitei de pedeapsă cu închisoare prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

Drept circumstanțe atenuante în privința inculpatului, instanța de apel a reținut - căința sinceră.

Circumstanțe agravante, în privința inculpatului, instanța de apel nu a stabilit.

Instanța de apel a considerat că, pedeapsa aplicată inculpatului de către prima instanță este în acord cu principiul proporționalității, ținând cont de gravitatea și esența faptei comise, corectarea inculpatului fiind posibilă doar prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare, pedeapsă stabilită fiind aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de inculpat, cât și personalitatea inculpatului.

Cu referire la solicitările părții apărării, cât și a inculpatului Doraș Roman de a fi aplicată suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de apel a reținut că, motivele invocate referitor la aplicarea pedepsei și modalitatea de executare a acesteia sunt bazate pe unele și aceleași circumstanțe și anume: căința sinceră a inculpatului, lipsa circumstanțelor agravante, nu a fost implicat în cauze contravenționale sau alte

situații de conflict și necesitatea eliberării inculpatului în vederea acordării posibilității acestuia de a se corecta.

Instanța de apel a reținut că, aplicarea prevederilor art.90 Cod penal nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia

În acest sens, instanța de apel nu a reținut careva circumstanțe suplimentare în baza cărora ar putea să-și motiveze soluția privind suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului Doraș Roman, or circumstanțele ce țin de faptul, că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii încriminate, sincer s-a căit de cele comise - au fost reținute deja la stabilirea cuantumului pedepsei.

La fel, instanța de apel a menționat că nu poate reține ca circumstanță atenuantă - recunoașterea vinei indicate de apărătorul inculpatului, deoarece i s-ar acorda o dublă valență juridică, și nu poate fi valorificată ca circumstanță atenuantă pentru aplicarea prevederilor art.90 Cod penal

Mai mult, recunoașterea vinei și căința sinceră au atras incidența procedurii simplificate, fiind condiții la aplicarea prevederilor art.364¹ CPP, respectiv fiindu-i redus termenul de pedeapsă stabilită inculpatului.

Respectiv, instanța de apel a conchis că, pentru a fi atins scopul legii penale, urmează a se interveni prompt, cu aplicarea unei pedepse reale cu executare, pentru ca inculpatul, cât și alte persoane să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni. O pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Referitor la apelul avocatului Timotin Iulian în interesele succesurului părții vătămate Iordachi Svetlana, prin care s-a solicitat încasarea din contul inculpatului Doraș Roman - prejudiciul moral în sumă de 200 000 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 10 000 lei, instanța de apel a constatat că, acțiunea civilă nu a fost înaintată în cadrul urmăririi penale și nici în instanța de fond, iar succesurul părții vătămate a motivat prin faptul, că nu cunoștea procedura, iar avocatul nu i-a adus la cunoștința la etapele nominalizate.

Instanța de apel a notat că, potrivit art.2036 alin.(1)-(5) Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

În conformitate cu art.2037 alin.(1) - (3) Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în

care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Așadar, instanța de apel a reținut că în urma acțiunilor inculpatului, familiei defunctului i-au fost cauzate suferințe psihice, determinate de caracterul vătămarilor corporale și consecințele acesteia.

Prin urmare compensarea prejudiciului moral trebuie să fie echitabilă și proporțională întinderii suferințelor cauzate (acestea fiind imposibile de a fi reparate prin echivalent bănesc), însă instanța a considerat că suma solicitată de succesorul părții vătămate în cuantum de 200 000 lei, ca fiind exagerată și a dispus încasarea sumei de 30 000 lei.

La determinarea cuantumului prejudiciului moral instanța de apel a atras atenția și la nivelul de trai și coșul minim de consum, astfel încurajând și dând posibilitate reală inculpatului pentru a repara prejudiciul moral cauzat.

În această ordine de idei, instanța de apel a reiterat că o eventuală despăgubire mai mică ar contraveni legislației naționale și Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și jurisprudenței CtEDO, potrivit cărora instanța are obligația de a asigura o satisfacție morală pe baza unor aprecieri în echitate.

Totodată, instanța de apel a dispus încasarea de la Doraș Roman, în beneficiul succesului părții vătămate Iordachi Svetlana cheltuieli pentru asistență juridică în mărime de 5000 (cinci mii) lei, apreciind că suma de 10 000 lei solicitată este exagerată și mărită în raport cu acțiunile avocatului în prezenta cauză penală, care a întocmit cererea de apel, participând doar la judecarea cauzei în ordine de apel.

5. Nefiind de acord cu soluțiile instanțelor de fond, a declarat recurs ordinar avocatul Negru Olesea în numele inculpatului Doraș Roman, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 7), 16) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare.

În argumentarea recursului declarat partea apărării a menționat că, nu este clar care anume carențe a stabilit instanța în „personalitatea inculpatului”, or la materialele cauzei au fost prezentate dovezi că Doraș Roman la locul de trai se caracterizează pozitiv, este angajat și la locul de muncă este apreciat și la fel se caracterizează pozitiv, locuiește cu familia, anterior procesului respectiv în vizorul organelor de drept nu a fost, nu a fost implicat nici măcar în careva cauze contravenționale sau situații de conflict, prejudiciul cauzat părții vătămate a fost recuperat, nefiind încă

solicitat și determinat cuantumul acestuia. A manifestat căința activă, a contribuit la elucidarea circumstanțelor cauzei, iar cauza penală nominalizată, la solicitarea inculpatului, a fost examinată în ordinea prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală. Consideră că instanța de apel nu a argumentat suficient iraționalitatea aplicării art.90 Cod penal.

La fel, recurentul susține că instanța de apel a admis apelul în latura civilă și s-a expus asupra acțiunii civile, însă nici la urmărirea penală, nici în instanța de fond careva acțiune civilă nu a fost înaintată, succesorul părții vătămate nu a indicat asupra existenței careva prejudiciu, astfel încât inculpatul a decis a efectua în adresa acestuia plăți (bonuri care au fost anexate la materialele cauzei) reieșind din disponibilitatea sa.

Latura civilă la examinarea cauzei în instanța de fond nu a fost pusă în discuție și respectiv în dispoziția instanței de fond nu se regăsesc careva soluții referitor la latura civilă. În situația admiterii apelului în această parte inculpatul evident a fost pus într-o situație net dezavantajată în asigurarea dreptului său la apărare.

6. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Lecturând conținutul recursului, Colegiul penal reține că, de către avocatul inculpatului a fost indicat în calitate de temei pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct. 6), 7) și 16) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 7)

instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv; 16) norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Analizând argumentele recurentului prin prisma temeiurilor de drept invocate, Colegiul penal conchide, că acestea sunt nefondate și urmează a fi respinse din considerentele descrise în continuare.

Cu referire la temeiul invocat de către recurent precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece din materialele cauzei și textul deciziei atacate rezultă că, pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel și-a motivat corect soluția bazându-se pe cumulul de probe administrat la cauza penală, examinate și cercetate în prima instanță, cercetate suplimentar și verificate în instanța de apel, apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente, nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Instanța de recurs consideră că, temeiul de casare invocat, nu este incident în cauza dată, iar instanța de apel și-a motivat decizia, în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, care cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus la respingerea apelului.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând cont de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Colegiul penal reține că, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, prin urmare, prima instanță a admis această solicitare și a examinat cauza în procedura simplificată în corespundere cu prevederile legale.

În continuare, la aplicarea pedepsei inculpatului în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin.(8) art.364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art.75 Cod penal, care reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

În prezenta cauză supusă judecării, instanța de apel a reținut că, infracțiunea comisă de inculpatul Doraș Roman, prevăzută de art.151 alin.(1) Cod penal, prevede

pedeapsa cu închisoare de la 5 ani la 10 ani, și conform art.16 Cod penal se atribuie la categoria infracțiunilor grave.

De asemenea, din conținutul deciziei recurate rezultă că instanța de apel menținând sentința primei instanțe la capitolul individualizării pedepsei penale, a reținut că această instanță a acordând deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75, Cod penal, respectând prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilite conform sancțiunii articolului încriminat.

Colegiul penal reține, că instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal și art.364¹ Cod de procedură penală, ținând cont de scopul pedepsei, caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului în scopul restabilirii echității sociale, corectării condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, iar pedeapsa stabilită este motivată, individualizată și aplicată în limitele prevăzute de lege.

Astfel, Colegiul penal apreciază ca fiind neîntemeiate argumentele apărătorului precum că, instanța de apel a ignorat principiul individualizării pedepsei penale și nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză precum recunoașterea vinei, căința sinceră, lipsa antecedentelor penale, recuperarea prejudiciului, or circumstanțele invocate au fost luate în considerație de către instanțele de fond la stabilirea cuantumului pedepsei.

În acest sens, Colegiul penal notează că, legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens. Din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al vinovatului, ci o facultate pentru instanța judecătorească, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Din speța dată, rezultă că instanța de apel a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită, motivând soluția adoptată și indicând din care motive a ajuns la concluzia că corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale.

Prin urmare, pedeapsa stabilită inculpatului răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art.61 alin.(2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se constată că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care face referință partea apărării și, deci, nu persistă temeiul de casare a

soluției adoptate și stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.1) pct.7) Cod de procedură penală, invocată în recursul declarat de către avocat, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv, instanța de recurs menționează că recurentul a invocat eroarea respectivă pur declarativ fără a o descrie detaliat. Ca urmare instanța de recurs nu va examina cauza prin prisma pretinselor erori, întrucât instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, astfel, instanța nu are competența de a completa din oficiu un recurs nemotivat.

Referitor la temeiul prevăzut în art.427 alin.(1) pct.16) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, la fel nu poate fi reținut, deoarece acest temei poate fi invocat atunci când norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție în cauze similare. Acest temei este îndreptat spre unificarea practicii judiciare, iar la invocarea temeiului respectiv de drept, sarcina probațiunii îi revine recurentului, care prin exemple elocvente cu referire la cauze concrete, trebuie să demonstreze faptul că instanța de recurs în cauze similare, anterior a adoptat soluții contradictorii cu cele reținute în speța în cauză, însă din conținutul cererii de recurs, se constată că recurentul face trimitere la temeiul de casare stipulat de art.427 alin.(1) pct.16) Cod de procedură penală, însă nu aduce careva argumente ce l-ar fonda.

De asemenea, instanța de recurs atestă faptul că, criticile formulate de recurent, menționate în pct.5.1. din prezenta decizie, au format deja obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată, așa cum este indicat în pct.4.1. din prezenta decizie, motivare pe care instanța de recurs o însușește și a cărei reiterare nu se mai impune.

Instanța de recurs mai notează și faptul că, din analiza deciziei recurate a stabilit că erorile de drept invocate în recursul părții apărării nu și-au găsit confirmare, dat fiind faptul că, argumentele indicate, în esență au fost abordate în decizia instanței de apel, care la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor aspectelor ce țin de individualizarea pedepsei, hotărârea emisă cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția, motivare pe care instanța de recurs ordinar o însușește integral reieșind din temeinicia acesteia, acțiune ce este conformă practicii CtEDO, expuse inclusiv în pct.37 a hotărârii *Albert c. România din 16.02.2010*.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Negru Olesea în numele inculpatului Doraș Roman, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2021, în cauza penală în privința lui *Doraș Roman xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 10 decembrie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda